

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνει.

*Αργυροῦς κώδων ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἐσένα, Γεώργη, πρέπει σου χίλια σφαχτὰ νὰ βλέπης,
ἔχ' ἅπαντες ἀργυροκούδουνα νὰ τὰ λαλῆς νὰ πρέπης

Χίος
Ποῦ πάς, ἀσήμι, νὰ χαθῆς, μάλαμα, νὰ θολέψης,
Ποῦ πάς, ἀργυροκούδουνο, νὰ χάσης τὴ λαλιά σου;
(μοιολ. πρὸς ἀποθανοῦσαν κόρη) Πελοπ.

ἔχ' ἄμ' ἐσύ, μουρὲ βοσκέ, εἶδα βάνεις στοίχημα;
— Βάνω χίλια πρόβατα μὲ τ' ἀργυροκούδουνα
*Απορυνθ.—Ποίημ.

Ἄν' ἔχ' ἅπαντες χιλιάδες πρόβατα, νὰ ἔχ' ἅπαντες χιλιάδες γίδες
ἔχ' ἅπαντες ἀργυροκούδουνα νὰ τὰ λαλοῦν νὰ πρέπουν
ΚΚ. συστάλλ. ἐνθ' ἄν. 2) Περιληπτικῶς ποιμνιον (ἢ σημ.
ἐκ τούτου ὅτι πολλάκις εἰς δημῶδη ἔσμ. τὰ αἰγοπρόβατα
φέρονται ὡς ἔχοντα ἀργυροῦς κώδωνας) Κάσ.: Ὁ πάππος
μου... ἦτο τσοπάνης πρῶτος τσ' εἶχε μεάλῃ μάντρα τσ' ἀργυ-
ροκούουνο... Τὴν ὥρα λοιπὸ ποῦ περνοῦσε μὲ τ' ἀργυρο-
κούουνο 'ς τὴν ὁμπρὸς μερὰ τσ' οὐλο τὸ χωριὸ ἦβγε 'ς τὰ
'ώματα νὰ τὸν ἀποκαμαρώσῃ, τὸν 'κλούθηξε κατὸ ὥρα,
ὁ χιτροῦ πειραξιά (ἐκ παραδ.)

ἀργυροκούδουνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκούουνος
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνει καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Ὁ ἔχων ἀργυροῦς κώδωνας: Ἄσμ.
Κάμνει τὰ προῦατ' ἑκατόν, ἀπὸ κατόν ὡς χίλια,
κάμνει καὶ ἀργυροκούουνα σὲ κάθε δεκαπέντε
(εἰς ἐκάστην δεκαπεντάδα προβάτων ἕνα πρόβατον τὸ
κάμνει ἀργυροκούδουνο, ἦτοι κρεμᾷ εἰς τὸν λαιμόν του
ἀργυροῦν κώδωνα). Συνών. ἀργυροκουδουνᾶτος.

ἀργυροκούλουρο τό, Πελοπ. (Γλανιτζ.).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουλούρι.
Ἡ εἰς σχῆμα κουλουρίου ἀργυρόχρους συσπείρωσις,
ἐπὶ τοῦ ὄψεως: Ἄσμ.

Σοῦ παράγγειλε ἡ Ἀγία Σοφία ἀπὸ τὴν Πόλι
νὰ μαζέψῃς τὰ λουριά σου | καὶ τ' ἀργυροκούλουρά σου,
μέσ' 'ς τὴ γῆς νὰ πᾶς νὰ μπῆς, | τρεῖς ἡμέρες νὰ μὴ βγῆς
(ἐπφδ. εἰς δῆγμα ὄψεως).

ἀργυροκούμπι τό, Κῶς.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουμπί.
*Αργυροῦν κομβίον: Ἄσμ.
*Αργυροκούμπι καὶ τσακ-κί, κουμπὶ καὶ δαχτυλίδι,
ὡς πότεθεν κρύβεσαι μέσ' 'ς τὸ βαρβαλαμίδι;

ἀργυροκουμπιαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκουμ-
πιαστός Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τοῦ ἐπιθ. κουμ-
πιαστός.

Ὁ κομβωμένος δι' ἀργυρῶν κομβίων: Ἄσμ.
Τῶν ποῦ 'νι τὰ ζιδούνια σου τ' ἀργυροκουμπιαστά σου;
τῶν ποῦ 'νι τὰ βραδύδλια σου 'ς τὰ θεροπάλαμά σου;
(ζιδούνι=γυλέκο στενὸν καὶ ἀχειρίδωτον). Συνών. ἀργυ-
ροκουμπωμένος.

ἀργυροκουμπωμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Λεντεκ.).
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τοῦ κουμπωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κουμπώνω.

*Αργυροκουμπιαστός, δ ἰδ.: Αἰνιγμ.
Τέντα τέντα τεντωμένη | καὶ ἀργυροκουμπωμένη
(ὁ οὐρανὸς μετὰ τῶν ἀστέρων). Πβ. ἀργυροκαλιγω-
μένος, ἀργυροκαλιγωτός.

ἀργυρόκουππα ἡ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Χίος κ.ά.
ἀργυρόκουπ-πα Χίος (*Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουππα.
1) *Αργυροῦν ποτήριον Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ.ά.: Ἄσμ.
Σώπα σώπα, σκλαβίτσα μου, καὶ μὴ μὲ καταδῶνης,
θὰ γένω γῆς νὰ μὲ πατῆς, μπαχτσὲς νὰ σεργιανίζῃς,
θὰ γένω ἀργυρόκουππα νερὸ κρύο νὰ πίνῃς

Σωζόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργυροκαύκιν. 2) *Αργυ-
ροῦν δοχεῖον Χίος (*Ὀλυμπ. κ.ά.)

Μὰ γὰρ χατίρι τῆς κυρᾶς θενὰ πᾶ' ταξιδέψω,
γιατὶ μὲ κρυφοπότιζε 'ς τὴν ἀργυρόκουππά της,
γιατὶ μὲ κρυφοτάγιζε κριθάρι 'ς τὴν ποδῆ της
Χίος.

ἀργυροκρυσταλλένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκρυσ-
ταλλένιος Κέρκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ κρυσταλλένιος.
Ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ κρυστάλλου κατεσκευασμένος: Ἄσμ.
*Ἦταν τὰ πιάττα της χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ τὰ θρονιά της
καὶ ὁ μαστραπᾶς ὅπ' ἔπινε ἀργυροκρυσταλλένιος.
Συνών. ἀργυροκρυστάλλινος.

ἀργυροκρυστάλλινος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ κρυστάλλινος.
*Αργυροκρυσταλλένιος, δ ἰδ.: Ἀργυροκρυστάλλινη
φροντιέρα. Ἀργυροκρυστάλλινὰ ποτήρια.

ἀργυρολάγυνο τό, ἀμάρτ. ἀργυρολάγνο Νάξ. (Δανακ.).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λαγύνει.
Λάγυνος ἀργυρᾶ: Ἄσμ.
Παίρνω τ' ἀργυρολάγνο 'ς τὴ βρύσι κατεβαίνω,
'ς τὸ δρόμο ὁπὸπάαινα τὸ Θρόν ἐπαρακάλου
(ὁπὸπάαινα = ὁποῦ πάγαινα).

ἀργυρόλαμπος ἐπίθ. Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 23.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τοῦ ρ. λάμπω.
Ὁ λάμπων ὡς ἀργυρός: Μὰ εἰλαί... μὲ τ' ἀργυρό-
λαμπο χνούδι.

ἀργυρόλαφο τό, Μακεδ. (*Αβδέλλ. Σαμαρ.).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λάφει.
Ὡραία ἔλαφος: Ἄσμ.
Νὰ πάρουμε τὸν Ἐλυμπο μὲ τ' ἄσπρα τὰ λιθάριμα,
πῶχει ἐξήντα δυὸ κουρφές, βδουμήντα καραούλια,
ποῦ βόσκουν τ' ἀργυρόλαφα καὶ προσκυνοῦν τὸν ἡλιον
*Αβδέλλ.

Πέρα καὶ 'ς τὸν Ἐλυμπο | βόσκει ἕνα ἀργυρόλαφο
καὶ ὅλο κλαῖν τὰ μάτια του, | χύνει δάκρυα κόκκινα
Σαμαρ.

ἀργυρολεγένη ἡ, Χίος.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λεγένη.
*Αργυρᾶ λεκάνη: Ἄσμ.
Ἡ νιάντα βάσανε τσερὶ τσ' ἡ ἀδερφή τὸ χτένι
τσαὶ λούτζαν τὸ παιδάτσι μου 'ς τὴν ἀργυρολεγένη
(βαυκάλ.) Συνών. ἀργυρολέγενο.

ἀργυρολέγενο τό, ἀμάρτ. ἀργυρολέγενο Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λεγένει.
*Αργυρολεγένη, δ ἰδ.: Ἄσμ.
Κάμε θερμὸν τῶν λοῦσε με μέσ' σ' ἀργυρὴν λεένην
τῶν μέσ' 'ς τ' ἀργυρολέγενο ρῖψ' ἀργυρὸν μαδαίριν.

ἀργυρόμαβος ἐπίθ. ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 27.
Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ μαβίς.
Ὁ ἔχων χρῶμα ἀργυροῦν καὶ λόχρουν: Ἀργυρόμαβο
γυαλί.

